

[Arne Christiansen.]

dette problem op i det kommende udvalgsarbejde til grundig drøftelse.

Vi står over for en ny lovgivning. Lad os også prøve at forny lovens administration, og lad os besvare det spørgsmål, som må stilles ved ethvert lovforslag i fremtiden, nemlig hvad det vil koste, med følgende: ministeren har sagt, hvad det vil koste det offentlige, men det behøver ikke at være rigtigt. Lad os få undersøgt, om det ikke både kan gøres billigere og bedre, og lad os også se på, hvorledes erhvervslivets udgifter bliver under denne lovgivning.

Jeg kan med disse ord på venstres vegne tilsige vor medvirken til et grundigt udvalgsarbejde.

Svend Haugaard: Den principielle tilslutning til de gode hensigter i loven, som vi gav i maj, da miljøbeskyttelseslovforslaget var til behandling, står absolut fast, og ligeledes står en del af de ting fast, vi gav tilslutning til som f. eks. ophævelse af sundhedskommission osv.

Desværre må også en god del af den kritik, som vi fremførte i maj, stadig væk stå fast, for der er adskillige mangler, selv om vi må erkende, at der er sket forbedringer undervejs, forbedringer, som vi har peget på, som vi har ønsket, og som vi selvfølgelig hilser med glæde.

Blandt disse forbedringer er der for det første ændringen i § 1, stk. 3, tilføjelsen, hvor man går ind for en samfundsmæssig helhedsvurdering. Jeg tror, det er meget vigtigt at slå fast, at der skal være et fornuftigt forhold mellem den opnåede miljønytte og de omkostninger, der fås herved.

En anden ting er den lille forøgelse af kompetencen for kommunalrådene. Nu er kommunalrådene ikke længere, i hvert fald knap så stærkt, ministerens forlængede arm. Jeg håber ikke, at § 47 er udtryk for ministerens forskrækkelse over egen liberalisme. Det må vi se på hen ad vejen.

Med hensyn til løftet om en planlægningslov, sådan at de forurenende virksomheder

varigt kan adskilles fra beboelse, hilser jeg den med glæde. Jeg må tro på, at det er en anerkendelse af, at først i tid også skal forstås som først i ret.

Ofte har vi set, at en virksomhed, som har anbragt sig i et passende område, hvor der ikke var anden beboelse, hurtigt er blevet omkredset af beboelse, og at de sidstankomne klager og de sidstankomne får ret, og det kan ikke være rimeligt.

Med hensyn til kapitlet om laboratorier er det nedskåret fra 7 til 2 paragraffer. Da jeg så det, sagde jeg til mig selv: tænk, om man havde været lige så rationel med hensyn til en del af det øvrige, så kunne det måske ligefrem blive en godt formet lov. Det er klart nu, at man er parat til at benytte eksisterende laboratorier; både de private og de mere eller mindre private som f. eks. Hedeselskabets — det vil jeg gerne pege på — har en betydelig kapacitet, som man bør tage i anvendelse. Jeg tror, at når man benytter den bestående kapacitet, vil det være billigere i drift, og så vil det nok i øvrigt være rigtigt, at man foretager en sagsgruppeinddeling, sådan at man sørger for, at de mere ordinære ting klares lokalt, medens de ekstraordinære, der kræver et dyrere apparatur, klares centralt.

Ankenævnet hilser også jeg med glæde; det, at man får et administrativt uafhængigt ankenævn, mener jeg er en hel nødvendighed. Ikke mindst med de vældig mange myndigheder, som ministeren får, ville det være lidt ejendommeligt, om man så også skulle anke til samme minister, som fastsætter reglerne.

I maj fremførte jeg en stærk kritik over, at der ikke var faste normer og retningslinjer; det giver en stor usikkerhed for virksomhederne. Virksomhederne aner ikke, hvilke krav der vil blive stillet til dem i morgen, hvis de investerer i dag, og det er lidt trist, hvis man skal gå og være afhængig af, hvilket humør ministeren er i til den tid, hvilken minister der så ellers sidder der, når den tid kommer. Disse mangler gør loven upædagogisk, og når man er usikker over for